

productes artesanals ressenyats unes línies abans i dels actes de tarannà ludicocultural, la fira també va acollir espais pensats per a empreses immobiliàries amb l'objectiu d'intentar donar resposta als greus problemes d'habitatge que ens afecten; espais per a les diferents entitats de la vila, entre els quals cal destacar el de la Unió Intersectorial Empresarial del Ripollès (UIER), amb una parada pensada per poder atreure talent al terrer i amb un lema prou significatiu: «Viu i treballa al Ripollès». La «fira de les fires», tal com l'anomenen les entitats organitzadores, es va allargar durant tot el cap de setmana del 4 al 6 d'abril.

Primer «sarau cultural» a Ribes de Freser | Per definició, un sarau és una festa en la qual hi ha música i es balla, en un lloc tancat o obert. Doncs bé, segons la definició del mot, el darrer cap de setmana del mes de març es presentà a la vila ribetana el projecte d'aquest primer «sarau cultural», que tindrà lloc al llarg del mes d'octubre que ve. Segons diuen els organitzadors, tenien moltes ganes de fer coses maques a Ribes i descentralitzar la cultura de Barcelona (sic). La primera prova pilot en aquest sentit es va fer a les darreries del mes de març, per fer una primera presa de contacte

amb el que serà el futur festival o sarau. Aquest cicle musical i cultural que, com ja s'ha dit, engegarà oficialment el mes d'octubre, neix amb l'objectiu de dur fins al municipi ribetà propostes de qualitat i de renom, sobretot durant els mesos més freds. Es vertebrarà en tres saraus: el de tardor, el d'hivern i el de primavera, i el calendari s'allargarà fins ben entrat el mes de març.

Associació de la Pagesia de la Vall de Camprodon | La darrera setmana de març, el municipi de Llanars va ser l'escenari de la presentació de la nova Associació de la Pagesia de la Vall de Camprodon, una entitat impulsada pels mateixos pagesos del territori (en el moment de redactar aquestes ratlles, són una vintena, amb la previsió de sumar-hi una quarantena de membres més en un futur immediat) amb un objectiu ben clar: vetllar pels seus drets i interessos i defensar-los, fer xarxa, donar més i millor visibilitat a la seva feina i sensibilitzar la societat, en la mesura del possible, sobre la importància de les activitats agropecuàries arrelades, sostenibles i compromeses amb el terrer. La iniciativa va començar a prendre cos arran de diversos projectes que es duen a terme ara mateix a la vall camprodo-

nina, com ara Valls Circulars o Paisatges Agroforestals Resilients, que han contribuït a posar damunt la taula la necessitat de cooperació i organització dins del sector primari. Núria Simon va ser elegida presidenta de la nova entitat i els projectes d'actuació més immediats són recuperar la festa ramadera de la Puríssima amb la intenció de convertir-la en un espai de referència tant per al sector com per a tota la vall i endegar un col·lectiu amb els pagesos del Vallespir, amb qui comparteixen feina, muntanyes i cultura.

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

Representacions amateurs |enguany, a Santa Coloma de Farners s'ha celebrat la trentena edició de la Mostra de Teatre Amateur Rafael Anglada, organitzada per l'Agrupació Teatral La Clau. Al llarg de tres dècades, dos dels teatres colomencs han congriat dotzenes de companyies i actors sota l'advocació de cercle. En aquesta mostra tradicionalment s'han aplaudit moltes funcions de

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > JOEL VIDAL SAGNIER, resident a les Maldives

La meva aventura a l'estranger va néixer de la meva naturalesa curiosa i de la voluntat de viatjar i conèixer altres països i cultures que em puguin aportar una visió més global del món on vivim. D'una banda, m'ha ajudat a trencar alguns prejudicis que tenim per allò que desconeixem, i de l'altra, he après a valorar moltes de les coses que donem per òbvies, però que realment són importants per a nosaltres. També m'he després de necessitats que podríem considerar artificials.

El 2017 vaig decidir fer un canvi en la meva vida i em vaig mudar a Costa Rica per convertir-me en guia de submarinisme (*divemaster*). La primera intenció era quedar-m'hi un parell de mesos, però finalment no vaig tornar a casa.

>> L'Agrupació Teatral La Clau, el 23 de març de 2025. (Foto: AJUNTAMENT DE SANTA COLOMA DE FARNERS. SALVADOR MAYNOU.)

caràcter vodevilesc, però amb el pas del temps ha anat incloent peces del repertori clàssic o èxits de les programacions barcelonines recents, sempre en record de l'enyorat Rafael Anglada (1921-1993), el colomenc que va mantenir la flama del teatre català, fos com a actor, sovint de repartiment, fos com a escriptor de teatre lleuger durant els anys del franquisme més dur. Va ser una cara indispensable de la primera televisió en blanc i negre feta a Barcelona i va fer de figurant en diverses produccions cinematogràfiques. El teatre amateur ha donat, tradicionalment, grans actors, com el lloretenc Fermí Reixach (1946-2024), un

dels fundadors del Lliure de Barcelona i Comediants, que va ser homenatjat a Lloret a finals de març, l'any següent al del seu malaurat traspàs.

Recvll de premis | El segon cap de setmana de març va tenir lloc a Blanes la 61a edició dels Premis Recvll, amb un acte de lliurament dels guardons ben concorregut i amb la mateixa vocació de sempre: la literatura en català i fer-nos-la llavor, acomboiar-la, difondre-la. Enguany, s'hi van presentar cent quaranta-nou originals, trenta-dos més que en la darrera edició, fet que evidencia la vitalitat dels premis i de la literatura. La presidenta del jurat, Maria Mercè Roca, va llegir l'acta del jurat per atorgar el Recvll de relats a *Vòrtex*, del gironí Francesc Duch, i el Benet Ribes de poesia al poeta de Sant Feliu de Guíxols Josep Domènech, entre altres premis. Per als annals dels Recvll, enguany, els polítics no varen pronunciar discursos en senyal de dol per una víctima blanenca de violència de gènere (telèfons per denunciar violència masclista: 900 900 120 o 112).

Refugiant la memòria històrica Blanes sap que en els anys de la Guerra Civil va patir vint-i-sis bombar-

deigs aeris i quatre de navals, en els quals es van comptar entorn de quatre-centes bombes. Per preservar i no oblidar aquestes dades, ara s'ha museïtzat el refugi de vint-i-quatre metres de llarg que hi ha a prop de la par-ròquia, que està senyalitzat però no és visitable regularment. Les tasques de rehabilitació es van iniciar el 2014 amb les primeres Jornades de Recuperació de la Memòria Històrica, i es van rescatar búnquers, nius de metral·ladores i altres elements bèl·lics. Tant la regidora de memòria històrica, Mònica Rabassa; l'historiador local Joan Garcia o el responsable de l'Arxiu Municipal, Toni Reyes, s'han esforçat per recalçar aquesta memòria sovint fugissera i neutralitzar, a partir d'ara, futurs atacs.

Aigua per beure i regar | Quan escric aquesta crònica tinc la tranquil·litat de confirmar que Susqueda conté cent tres hectòmetres cúbics d'aigua, el 43 %, i encara s'espera el desglaç de les nevades tardanes. Un alè proporcionat per les llevantades de març. La sequera provoca, com tothom hauria de saber, un neguit que a hores d'ara hauríem d'anar transformant en estalvis d'aigua sense subterfugis.

Després de vuit mesos, em vaig mudar a Mèxic per continuar formant-me i treballar com a instructor a Cozumel, on vaig passar un any treballant. En aquell moment em va sorgir una oportunitat de feina al Parc Nacional de Komodo, a Indonèsia, i no m'hi vaig pensar dos cops. Malauradament, l'experiència a Indonèsia va acabar d'una manera inesperada quan la pandèmia de la covid ens va sacsejar. En aquest punt, atesa la incertesa i les mesures que els governs d'arreu implementaven, vaig decidir tornar a casa per poder estar a prop de la família i els amics en un moment tan complicat.

Amb el pas del temps i a mesura que es van anar suavitzant les restriccions, vaig treballar uns mesos a la Costa

Brava abans de tornar-me a embarcar a l'estranger. Tenint en compte que a molts països encara hi havia limitacions per al turisme, vaig tornar a Mèxic, on les mesures ja eren molt laxes i la indústria ja operava amb una certa normalitat. Un cop allà vaig rebre l'oferta de la companyia per a la qual treballava actualment, ScubaCaribe, per ocupar la posició de cap de l'equip d'instructors de busseig a les Maldives. Així, a començament del 2022 vaig arribar al país asiàtic, on he viscut i treballat aquests tres anys darrers. Durant aquest temps he progressat a l'empresa i actualment ocupo la posició de cap de base al centre d'activitats aquàtiques de ScubaCaribe Maldives, on oferim un ampli ventall d'activitats, com ara submarinisme,

excursions d'immersió lleugera, rutes amb motos d'aigua, observació de dofins, excursions privades en vaixell, etc.

La vida a les Maldives és molt senzilla i tranquil·la. Visc en una illa petita on no hi ha moltes de les comoditats o dels serveis a què estem acostumats a Catalunya (cinemes, centres comercials, nombrosos restaurants, bars, teatres...). Si bé és un ritme de vida pausat que a mi m'agrada, en molts moments no és senzill estar lluny de les persones que estimes (família, amics), sobretot en els moments més extrems, tant de felicitat com de tristesa. Sempre hi ha una petita sensació d'enyorar el que és «casa teva». En definitiva, es troba a faltar la gent, el menjar i la cultura de casa, més que no pas la vida diària.